

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobkyně: **D. F.**, zastoupené JUDr. Otto Hradilem, advokátem se sídlem Olomoucká 16, Uničov, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 7. 2007, č. X, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 3. 2008, č. j. 20 Cad 64/2007 – 20,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) se včas podanou kasační stížností domáhá zrušení shora označeného rozsudku krajského soudu, jímž byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalované. Tímto rozhodnutím ze dne 3. 7. 2007, č. X žalovaná přiznala žalobkyni od 4. 5. 2007 podle ust. § 31 zákona č. 155/1995 Sb. o důchodovém pojištění (dále „zákon o důchodovém pojištění“) starobní důchod ve výši 5294 Kč měsíčně. Základní výměra důchodu činila 1570 Kč měsíčně. Procentní výměru důchodu stanovila žalovaná procentní sazbou z výpočtového základu, který činil 8441 Kč a jeho výše odpovídala osobnímu vyměřovacímu základu 8441 Kč za roky 1986-2006. Procentní výměra žalobkyně činila 3724 Kč měsíčně. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že je došetřována doba pojištění a vyměřovací základy žalobkyně jako osoby samostatně výdělečně činné od 1. 1. 1996 do 31. 12. 2001. V přípisu ze dne 23. 8. 2007 žalovaná žalobkyni potvrdila, že v době od 1. 1. 1996 do 31. 12. 2001 nebyla jako osoba samostatně

výdělečně činná pojištěna a rozhodnutí o přiznání starobního důchodu ze dne 3. 7. 2007 zůstává v platnosti.

Proti napadenému rozhodnutí žalované podala žalobkyně žalobu, v níž namítala, že žalovaná nezhodnotila dobu pojištění v rozsahu od 1. 1. 1996 až do 31. 12. 2001. V té době působila jako osoba samostatně výdělečně činná (dále též „OSVČ“) a po celou tuto dobu jí nezbyl po zaplacení nákladů na podnikání žádný zisk a dle jejího finančního poradce nebylo ničeho placeno. Dne 5. 12. 2005 doplatila dlužné částky na sociálním zabezpečení v souladu se sdělením Okresní správy sociálního zabezpečení v Olomouci (dále „OSSZ v Olomouci“), a to částku 26 603 Kč a 14 065 Kč a měla za to, že OSSZ v Olomouci měla z těchto nedoplatků uhradit nejdříve pojistné v následujících letech a teprve po uhrazení pojistného použít zbytek na zaplacení penále, event. chtít po žalobkyni ještě další doplatek. Přesvědčení o doplacení pojistného prokazovala žalobkyně poštovními poukázkami předloženými soudu. Poukázala také na neplnění povinností OSSZ v Olomouci vůči žalobkyni jako OSVČ, které svým obsahem měly být obdobné vztahu mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem.

Krajský soud vzal za prokázané, že žalobkyně žádostí ze dne 4. 5. 2007 požádala o starobní důchod podle § 31 zákona důchodovém pojištění ode dne 4. 5. 2007. Žalovaná zhodnotila žalobkyni celkem 12 538 dnů, tj. 34 roků a 128 dnů, z toho pro výši důchodu s ohledem na snížení náhradní doby pojištění na 80% jen 12 303 dní, tj. 33 roků a 258 dní s tím, že do dosažení důchodového věku (21. 10. 2008) chybí 536 dnů. Žalobkyni nebyla zhodnocena doba pojištění v rozsahu 2314 dní, tj. od 1. 1. 1996 do 3. 5. 2002.

Platebním výměrem č. 006/99/OSVČ ze dne 20. 1. 1999 uložila OSSZ v Olomouci žalobkyni povinnost uhradit pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti, penále z nedoplatku na pojistné a penále ze záloh na pojistné v celkové částce 40 623 Kč sestávající z dlužné částky pojistného ve výši 15 592 Kč a z dlužného penále ve výši 25 031 Kč přičemž nedoplatek pojistného na důchodové zabezpečení za rok 1994 činil 1330 Kč a za rok 1995 14 260 Kč. Výměr byl odůvodněn mimo jiné tím, že dle § 14a odst. 5 zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociálním zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti (dále „zákon č. 589/1992 Sb.“), bylo povinností žalobkyně provést doplatky na důchodové zabezpečení za roky 1993, 1994, a 1995 do 8 dnů po podání daňového přiznání za jednotlivé kalendářní roky. Doplatek pojistného za rok 1993 byl uhrazen 15. 8. 1994 a doplatky pojistného za roky 1994 a 1995 nebyly uhrazeny.

Platebním výměrem č. 153/04/OSVČ ze dne 8. 10. 2004 bylo uloženo žalobkyni zaplatit za dlužné penále, a to z nedoplatku pojistného na důchodové zabezpečení za rok 1994 částku 558 Kč a penále z nedoplatku pojistného na důchodové zabezpečení za rok 1995 13 507 Kč, celkem 14 065 Kč. Výměr byl odůvodněn tím, že doplatek pojistného za rok 1994 byl proveden po stanoveném termínu a doplatek pojistného za rok 1995 byl proveden pouze částečně a po stanoveném termínu a dále, nedoplatky pojistného na důchodové zabezpečení za rok 1994 a 1995 včetně částečně vyměřeného penále z těchto nedoplatků byly ošetřeny platebním výměrem č. 006/99/OSVČ ze dne 20. 1. 1999. Platebním výměrem č. 153/04/OSVČ ze dne 8. 10. 2004 bylo doměřeno žalobkyni penále z nedoplatků ke dni zaplacení, resp. ke dni ukončení samostatné výdělečné činnosti. K odvolání žalobkyně byl tento platební výměr přezkoumán Českou správou sociálního zabezpečení, detašované pracoviště Ostrava dne 9. 12. 2004, č. j. 6003-3499/2004 a odvolání bylo zamítnuto jako opožděné.

Dle sdělení OSSZ v Olomouci žalobkyně poukázkami ze dne 5. 12. 2005 částkou 14 065 Kč uhradila 558 Kč penále z doplatku na pojistném na důchodové zabezpečení roku 1994 a částkou 13 507 Kč penále z doplatku na pojistném na důchodové zabezpečení roku 1995.

Další částka 26 603 Kč byla použita tak, že 1572 Kč bylo použito na úhradu doplatku na pojistném na důchodové zabezpečení roku 1995 a zbytek na penále z doplatku nebo záloh na pojistném na důchodové zabezpečení za roky 1993, 1994, 1995 a penále ze záloh za roky 1996 a 1997.

Na základě výše uvedených zjištění krajský soud konstatoval, že žalobkyně poštovní poukázkou dne 5. 12. 2005 uhradila částku 14 065 Kč a další poštovní poukázkou téhož dne uhradila částku 26 603 Kč, čímž zaplatila penále z doplatku a ze záloh na důchodové pojištění. Vzhledem k uvedeným platebním výměrům, které byly žalobkyni doručeny, věděla žalobkyně, že poštovními poukázkami dne 5. 12. 2005 platí dlužné pojistné za roky 1994 a 1995 a penále z nedoplatku.

Krajský soud v rozsudku uvedl, že žalobkyně byla osobou samostatně výdělečně činnou od 1. 5. 1992 do 31. 12. 2001. Tato osoba byla v období do 1. 1. 1996 do 31. 12. 2001 povinně důchodově pojištěna v jednotlivém kalendářním roce, pokud její příjem ze samostatně výdělečné činnosti po odpočtu výdajů vynaložených na jeho dosažení, zajištění a udržení dosáhl v kalendářním roce alespoň šestinásobku částky, do níž se počítává plně část osobního vyměřovacího základu (§ 10 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění). Tento příjem za rok 1996 činil 30 000 Kč, ze rok 1997 33 600 Kč. Osoba samostatně výdělečně činná byla důchodově pojištěna též, nedosáhla-li stanoveného příjmu, ale dobrovolně se k účasti přihlásila. Účast na pojištění OSVČ zanikala vždy 31. prosince každého kalendářního roku, ve kterém byly splněny podmínky pro povinnou účast na pojištění, nebo za který se sama přihlásila k účasti na pojištění. Tato pojištěná osoba byla povinna platit pojistné na důchodové pojištění a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti formou záloh za každý kalendářní měsíc a formou doplatku. Krajský soud dále poukázal na aplikaci penále a zdůraznil, že v případě, pokud má OSVČ vůči žalované splatný závazek, stanoví § 22a zákona č. 589/1991 Sb. pořadí použití plateb. Není na vůli osoby samostatně výdělečně činné, aby si sama určila, k čemu má být její platba použita.

Krajský soud tak dovodil, že OSVČ, pokud podniká, není automaticky důchodově pojištěna, nýbrž musí dosáhnout určitého příjmu, nebo se musí dobrovolně k účasti na důchodovém pojištění přihlásit. V obou případech ji však vzniká povinnost platit pojistné. Jen zaplacením pojistného si založí nárok na zhodnocení „zaplacené“ doby pro nárok a výši důchodové dávky. Žalobkyně však neprokázala, že by vedle dlužných částek na pojistném na důchodovém pojištění za roky 1994 a 1995 a zaplacení vyčísleného penále z pojistného za roky 1994, 1995 zaplatila pojistné i za roky 1996 až 2001.

Krajský soud dále vyslovil, že nezhodnocení uvedené doby pojištění nebylo zaviněno neplněním povinností žalované podle zákona č. 582/1991 Sb., jak dovozovala žalobkyně. Žalovaná má povinnosti vůči OSVČ jako např. vedení evidence pro účely důchodového pojištění, sepisování žádostí o dávky důchodového pojištění, vybírání pojistného na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti včetně záloh, ale v žádném případě není vztah žalované na jedné straně a OSVČ na druhé straně shodný či obdobný obsahu vztahu mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem. Neodvedla-li OSVČ na účet příslušné správy sociálního zabezpečení pojistné na důchodové pojištění, nelze ji dobu, kdy sice podnikala, ale pojistné nezaplatila, hodnotit jako dobu pojištění pro nárok a výši důchodu. Neplnění povinností žalobkyní, tj. zaplacení včasného a řádného

pojistného a nevyužití práva žalobkyně dobrovolně se k účasti na důchodovém pojištění přihlásit, nelze podle krajského soudu přičítat k tíži žalované.

Krajský soud v Ostravě proto rozsudkem ze dne 12. 3. 2008, č. j. 20 Cad 64/2007 – 200, žalobu zamítl.

V kasační stížnosti opírající se o důvody obsažené v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. stěžovatelka zrekapitulovala průběh svého podnikání včetně placení dlužných částek žalované a uvedla, že nebyla nikdy upozorněna, že nebyla účastna v období od 1. 1. 1996 do 31. 1. 2001 na důchodovém pojištění a byla tak v dobré víře, že veškeré dluhy vůči žalované, a to i z pojištění za roky 1996–2001, má zcela uhrazeny.

Stěžovatelka je toho názoru, že bylo zapláceno i její pojistné za období od 1. 1. 1996 do 31. 1. 2001, respektive část pojistného a zbylé pojistné může být pouze nedoplatkem, který žalovaná měla vymáhat. Stěžovatelka poukázala na kopii „rozboru“ České správy sociálního zabezpečení, detašované pracoviště Ostrava, č. j. 6003-3499/2004-Kr, ze dne 9. 12. 2004, kterým bylo odmítnuto její odvolání proti platebnímu výměru. Ze zjištění tohoto orgánu vyplývá rozsah platebních povinností stanovený platebními výměry, který dopadal i na zálohy a penále ze záloh na pojistné po roce 1995 až do roku 1997 a taktéž i na dlužná penále za pojistné i pojistné až za období do roku 2001. Veškeré platby si však žalovaná ponechávala, i když z platebních výměrů vyplývá, že jsou účtovány i za období od 1. 1. 1996 do 31. 12. 2001. Dle názoru stěžovatelky je nezákonný předestřený stav, neboť zaplatila částečně pojistné i penále z pozdních plateb pojistného za uvedené období od roku 1996, OSSZ v Olomouci si však tyto platby ponechala, přičemž v důsledku nízkých příjmů stěžovatelka nepodala speciální přihlášku do systému důchodového pojištění, a pouze z těchto důvodů nebyla vůbec účastna na důchodovém pojištění.

Stěžovatelka dále namítala, že v období roku 1996-2001 s ní OSSZ v Olomouci nejednala v souladu s platnými předpisy stanovujícími povinnosti žalované, která plní vůči OSVČ funkci zaměstnavatele. Stěžovatelka toto tvrzení odvozovala ze znění ustanovení § 36 písm. e), § 39a odst. 5, § 39a odst. 7 zákona č. 582/1991 Sb. Stěžovatelka dále uváděla, že pokud nezaslala OSSZ v Olomouci v období od roku 1996 do roku 2001 odhlášku z účasti na důchodovém pojištění, byla po celou dobu přihlášena k účasti na důchodovém pojištění. Po celou dobu pojištění (a to i v letech 1992–1995) nebylo žalobkyni OSSZ v Olomouci zaslány na příslušném tiskopise údaje, že byla účastna na důchodovém pojištění. O nevedení správné evidence svědčí i fakt, že při vydání napadeného rozhodnutí byla teprve došetřována doba pojištění v letech 1996-2001. Stěžovatelka tak byla uvedena v omyl, že v letech 1996 až 2001 byla účastna na důchodovém pojištění a tudíž nemohla na danou situaci reagovat a přihlásit se k účasti na důchodovém pojištění.

Stěžovatelka proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Vyjádření žalované ke kasační stížnosti nebylo podáno.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila ve své kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Z obsahu kasační stížnosti plyne, že ji stěžovatelka podala z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“).

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat pouze z důvodů tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení by muselo spočívat v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Taková pochybení Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku krajského soudu neshledal.

Klíčová námitka stěžovatelky spočívá v názoru, že pokud bylo zapláceno její pojistné za období od 1. 1. 1996 do 31. 12. 2001, respektive část pojistného, byla založena její účast na důchodovém pojištění v uvedeném období.

Pro posouzení námitek stěžovatelky považuje Nejvyšší správní soud za rozhodující řádné rozlišení významu pojmů doba pojištění a doba účasti na pojištění.

Dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona o důchodovém pojištění je dobou pojištění po 31. prosinci 1995 doba účasti na pojištění osob uvedených v § 5 odst. 1 písm. a) až l) a v) a odst. 2, za kterou bylo v České republice zapláceno pojistné. Dle ustanovení § 5 odst. 1 písm. e) zákona o důchodovém pojištění jsou pojištění při splnění podmínek stanovených v tomto zákoně účastny osoby samostatně výdělečně činné.

Krajský soud vyslovil, že podnikající OSVČ není automaticky důchodově pojištěna, nýbrž musí dosáhnout určitého příjmu nebo se musí dobrovolně k účasti na důchodovém pojištění přihlásit a splnit povinnost platit pojistné. Jen zaplacením pojistného si založí nárok na zhodnocení „zaplacené“ doby pro nárok a výši důchodové dávky, stěžovatelka však pojistné neuhradila.

Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěry krajského soudu, svou pozornost však předně upřel k samotné účasti stěžovatelky na důchodovém pojištění. V souzené věci je totiž podstatné, že v období od 1. 1. 1996 do 31. 12. 2001 nebyla stěžovatelka účastna na důchodovém pojištění, přestože byla u OSSZ v Olomouci evidována jako osoba samostatně výdělečně činná. To umožňovalo tehdejší znění § 10 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, dle kterého osoba samostatně výdělečně činná je v kalendářním roce účastna pojištění, pokud její příjem ze samostatné výdělečné činnosti po odpočtu výdajů vynaložených na jeho dosažení, zajištění a udržení dosáhl v kalendářním roce aspoň šestinásobku částky, do níž se započítává plně část osobního vyměřovacího základu (§ 15 věta první a § 107 odst. 2); přitom je rozhodná výše částky, do níž se započítává plně část osobního vyměřovacího základu, která platí k 1. lednu kalendářního roku, za který se posuzuje účast na pojištění.

Jelikož příjem stěžovatelky nepřekročil stanovenou úroveň, nebyla v období od 1. 1. 1996 do 31. 12. 2001 účastna na důchodovém pojištění.

Zdejší soud poznamenává, že na tuto skutečnost upozorňovala již sama stěžovatelka v žalobě ze dne 27. 9. 2007, když namítala, že i v období od 1. 1. 1996 do 31. 12. 2001 neměla po zaplacení nákladů žádný zisk, a proto také žádné pojištění neplatila.

Stejně závěry vyplývají i např. z rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení, detašované pracoviště Ostrava, ze dne 9. 12. 2004, č. j. 6003-3499/2004, kde je uvedeno, že přehled o příjmech, výdajích a dalších údajích podle § 15 odst. 1 zákona č. 589/1992 Sb. za rok 1996 podala stěžovatelka OSSZ v Olomouci dne 3. 4. 1997. Příjmy po odpočtu výdajů uvedla ve výši 28 812,88 Kč. Stěžovatelce tak nevznikla účast na důchodovém pojištění - nedosáhla stanovenou hranici příjmu pro vznik účasti na důchodovém pojištění (v daném roce částka 30 000 Kč) a k účasti se ani nepřihlásila. Stejně tak v letech 1997–2001 nedosáhla stěžovatelka stanovenou hranici příjmů a ani se k účasti na důchodovém pojištění nepřihlásila.

Pokud tedy stěžovatelka jako osoba samostatně výdělečně činná nedosáhla na příjmech ze samostatné výdělečné činnosti za roky 1996 až 2001 (po odpočtu výdajů) výše uvedené částky, která jí zakládá v těchto letech povinnost platit zálohy na pojištění na důchodové pojištění a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti, a chtěla tyto zálohy platit, měla se přihlásit k dobrovolné účasti na důchodovém pojištění v uvedeném období. Na základě podané přihlášky by jí vznikla povinnost platit zálohy na pojištění na důchodové pojištění a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti poprvé za kalendářní měsíc, ve kterém tuto přihlášku podala. Tak se však v projednávané věci nestalo.

Nad to je zřejmé, že doba účasti na důchodovém pojištění stěžovatelky jako osoby samostatně výdělečně činné by nemohla být považována za dobu pojištění, pokud by za tuto dobu nebylo zaplacené pojistné, a to v plné výši, aby mohla být doba účasti na důchodovém pojištění považována za dobu pojištění; ani částečná úhrada dovozována stěžovatelkou v kasační stížnosti by dobu pojištění nezakládala.

Nejvyšší správní soud na tomto místě konstatuje, že v případě stěžovatelky pojistné za období od 1. 1. 1996 do 31. 12. 2001 zaplacené nebylo, proto tato doba není dobou pojištění ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) zákona o důchodovém pojištění, a to ani v případě, kdyby byla stěžovatelka účastna na důchodovém pojištění.

K námitkám stěžovatelky o částečné úhradě důchodového pojištění v roce 1996 a 1997 lze jen poznamenat, že OSSZ v Olomouci správně použila úhradu stěžovatelky provedenou dne 5. 12. 2005 taktéž na penále ze záloh na důchodové pojištění v roce 1996 a 1997. Tyto zálohy byla stěžovatelka povinna platit a pokud z přehledu o příjmech a výdajích za kalendářní rok 1996 podaného stěžovatelkou OSSZ v Olomouci dne 3. 4. 1997 vyplynulo, že stěžovatelka nedosahuje požadované hranice příjmů pro účast na důchodovém pojištění, bylo by se zálohami nakládáno jako s přeplatkem. Poněvadž však stěžovatelka zálohy neplatila, bylo jí stanoveno za inkriminované období do podání přehledu o příjmech a výdajích penále, jehož následnou platbu nelze zaměňovat s úhradou záloh, jak stěžovatelka nesprávně dovozuje v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud se tak ztotožňuje s názorem krajského soudu, že stěžovatelka poštovními poukázkami dne 5. 12. 2005 platila toliko dlužné pojistné za roky 1994 a 1995 a penále z nedoplatku a ani žádným jiným způsobem neprokázala úhradu pojistného za roky 1996 až 2001.

Nejvyšší správní soud dále souhlasí s krajským soudem, že nezhodnocení doby pojištění stěžovatelky nebylo zaviněno porušením povinností žalované, respektive OSSZ v Olomouci. Ve vztahu okresní správy sociálního zabezpečení a OSVČ totiž nelze

spatřovat shodnost či podobnost se vztahem mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem, jak se snažila dovodit stěžovatelka v kasační stížnosti.

Stěžovatelkou uváděné odkazy k ust. § 36 písm. e), § 39a odst. 5, § 39a odst. 7 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, o těchto závěrech nesvědčí, na souzenou věc nedopadají, neboť stanoví povinnosti okresní správy sociálního zabezpečení zasílat osobám OSVČ údaje podle § 39a odst. 4 a 5 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, do 30. září kalendářního roku následujícího po kalendářním roce, ve kterém byly tyto osoby účastny důchodového pojištění a za který zaplatily pojistné na důchodové pojištění a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti. V projednávané věci šlo o posuzované období roků 1996 až 2001, ve kterých nebyla stěžovatelka účastna důchodového pojištění a ani jej neplatila a její tvrzení o neplnění této povinnosti OSSZ v Olomouci v letech 1992–1995 nemá vliv na posouzení napadeného rozhodnutí žalované.

Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. uvedený v kasační stížnosti nebyl prokázán, a proto Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ust. § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., neboť neúspěšnému stěžovateli náhrada nákladů řízení nepřisluší a žalované v dané věci náhradu nákladů řízení nelze přiznat.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. října 2008

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu